

# Knjiga proroka Daniela - sto osamdeset.

*Proročko sjecište Rima, Makabejaca i modernih vremena: studija o Danijelovim viđenjima*

Jeff Pippenger  
2024-04-10

Urija Smith napisao je: „Rim se povezao s Božjim narodom, Židovima, savezom 162. pr. Kr.” Većina suvremenih povjesničara taj datum smješta u 161. pr. Kr., a Smith se dvaput poziva na 161. pr. Kr. u istoj knjizi. Moja je pretpostavka da je ovo upućivanje na 162. pr. Kr. tiskarska pogreška.

„Stihovima 23 i 24 dovedeni smo na ovu stranu saveza između Židova i Rimljana, 161. pr. Kr., do vremena kada je Rim stekao sveopću vlast.” Uriah Smith, *Daniel and the Revelation*, 273.

Jedanaesti i dvanaesti redak označavaju pobjedu i posljedice bitke kod Rafije, koja se dogodila 217. pr. Kr., između Seleukidskoga Carstva, koje je predvodio Antioh III. Veliki, i Ptolemejskoga Kraljevstva Egipta, koje je predvodio kralj Ptolemej IV. Filopator.

Bitka kod Panija, koja se dogodila sedamnaest godina poslije, 200. pr. Kr., ponovno je vođena između Seleukidskoga kraljevstva i Ptolemejskoga kraljevstva.

Makabejski ustanak započeo je 167. pr. Kr. i bio je židovska pobuna protiv pokušaja Seleukidskoga Carstva da suzbije židovske vjerske običaje i nametne grčku kulturu.

Ponovno posvećenje Drugoga hrama u Jeruzalemu, koje označava povijesni događaj koji se slavi tijekom Hanuke, dogodilo se 164. pr. Kr., tri godine prije „saveza” iz dvadeset trećega retka. Taj je događaj uslijedio nakon uspješnog vojnog pohoda Makabejaca protiv snaga Seleukidskoga Carstva, koje je predvodio zloglasni Antioh IV. Epifan, koji je obeščastio Hram i zabranio židovske vjerske običaje. Antioh IV. Epifan umro je ubrzo nakon pobjede koja se obilježava Hanukom, i od te se točke nadalje u povijesti označava opadanje sirijske moći.

Godine 200. pr. Kr. (što je ujedno bilo i vrijeme bitke kod Panija), Rim se po prvi put umetnuo u proročku povijest jedanaestoga poglavlja Daniela. Ondje se nalazi simbol koji uspostavlja viđenje. Njegov namjerni utjecaj u toj povijesti prepoznaje djelovanje Jezabele, simbola crkve koja iz pozadine povlači konce. Jezabela je bila kod kuće u Samariji dok je njezin muž Ahab gledao kako Ilija ubija njezine proroke. Herodijada nije bila na Herodovoj rođendanskoj gozbi, gdje je njezina kći Saloma zavela Heroda. U povijesti Sjedinjenih Država papinstvo, predstavljeno bludnicom iz Tira, biva zaboravljeno sve do kraja simboličnih sedamdeset godina. Tada ona počinje pjevati svoje pjesme obmane kraljevima zemlje. Godina 200. pr. Kr. predoznačuje trenutak kada ona u posljednjim danima počinje otvoreno pjevati kraljevima, neposredno prije skorašnjega nedjeljnog zakona, kako je prikazano u šesnaestome retku.

Prije „saveza” Židova od 161. pr. Kr. do 158. pr. Kr., Makabejci su ponovno posvetili hram, što se obilježava Hanukom 164. pr. Kr. Zatim su tri godine poslije, još uvijek u trajnoj borbi sa Sirijcima, makabejski Židovi zatražili potporu od Rima. „Savez” s Rimom koji je tada bio sklopljen postaje

proročki ispit za Božje proučavatelje proročanstava posljednjih dana.

Povijest prepoznaje 161. pr. Kr. kao trenutak kada je sklopljen „savez”, ali pioniri tu povijest prepoznaju kao 158. pr. Kr. Je li Miller bio u pravu, ili su u pravu suvremeni povjesničari? Miller je godini 158. pr. Kr. dodao šest stotina šezdeset i šest godina (666) te došao do godine 508., kada je „svagdašnja” bila uklonjena. Koliko god tražili, bit će iznimno teško, ako ne i zapravo nemoguće, pronaći povijesnu potporu za 158. pr. Kr. kao godinu saveza između Židova i Rimljana.

Šesnaesti redak jest nedjeljni zakon, ali prije te povijesti Rim ulazi na pozornicu povijesti kako bi uspostavio viđenje godine 200. pr. Kr. Makabejska buna započela je u Modeinu 167. pr. Kr., a naposljetku su ponovno posvetili hram 164. pr. Kr. Zatim, od 161. pr. Kr. do 158. pr. Kr., Židovi stupaju u savez s rimskom silom. Razdoblje od 161. pr. Kr. do 158. pr. Kr. predstavlja vremensko razdoblje koje je bilo potrebno za uspostavu „saveza“. Ovo razumijevanje poistovjećuje „savez“ u skladu sa svjedočanstvom povjesničara, a također i s kartom koja je bila upravljena Gospodnjom rukom i ne smije se mijenjati.

Povjesničari nas obavještavaju da se postupak sklapanja ugovora između drevnih naroda, poput Jude i Rima u drugom stoljeću prije Krista, razlikovao ovisno o posebnim okolnostima, diplomatskim protokolima i odnosima moći koji su bili uključeni. Obično bi postupak započinjao time što bi jedna strana izrazila interes za uspostavljanje ugovora ili saveza s drugom. U slučaju Jude i Rima, Juda je uspostavila kontakt s Rimom kako bi predložila službeni savez.

Diplomatski kanali bili bi iskorišteni za prenošenje prijedloga i pokretanje pregovora. To je moralo uključivati slanje veleposlanika ili izaslanika u Rim radi susreta s njegovim vođama ili predstavnicima. Nakon što bi pregovori započeli, obje bi strane raspravljale o uvjetima predloženoga ugovora. To bi moglo uključivati niz sastanaka, razmjenu diplomatskih poruka te, moguće, uključivanje posrednika ili miritelja radi olakšavanja rasprava. Tijekom pregovora svaka bi strana razmatrala uvjete što ih je predložila druga te bi mogla iznijeti protuprijedloge ili tražiti izmjene pojedinih odredaba. Taj bi proces mogao uključivati pomno promišljanje, savjetovanje sa savjetnicima i procjene mogućih koristi i nedostataka predloženoga ugovora.

Ako bi obje strane postigle sporazum o uvjetima saveza, pripremila bi se službena isprava u kojoj bi bili izloženi uvjeti i odredbe koje su obje strane usuglasile. Savez bi potom trebao biti ratificiran od mjerodavnih vlasti svake države. U slučaju Rima, to bi moglo uključivati odobrenje Senata ili drugih upravnih tijela. Slično tomu, u Judi bi savez vjerojatno zahtijevao odobrenje njezina vodstva ili upravnoga vijeća. Nakon ratifikacije savez bi se proveo, a od obje bi se strane očekivalo da se pridržavaju njegovih odredaba. To bi moglo obuhvaćati različite oblike suradnje, sporazume o uzajamnoj obrani, trgovačke odnose ili druge oblike diplomatskoga djelovanja predviđene savezom.

U drugom stoljeću pr. Kr., putovanje iz Judeje (smještene u istočnomediteranskoj regiji) u Rim (smješten u središnjoj Italiji) bilo bi zahtjevan i dugotrajan pothvat, osobito s obzirom na ograničenja drevnih prijevoznih sredstava. Udaljenost između Judeje i Rima iznosi približno 1.500 do 2.000 kilometara (930 do 1.240 milja), ovisno o točno odabranoj ruti. Putovanje morem u antičko je doba često bilo brže i učinkovitije od putovanja kopnom, ali je pomorsko putovanje

ovisilo o prevladavajućim vjetrovima. Putovanje brodom od luke u Judeji do luke u Italiji (kao što je Ostija, rimska luka) moglo je trajati nekoliko tjedana, ovisno o čimbenicima kao što su stanje vjetrova, morske struje i vrsta upotrijebljenoga plovila.

Kopneno putovanje iz Judeje u Rim bilo bi sporije i napornije. Putnici bi morali prolaziti kroz različite terene, uključujući planine, doline i rijeke, te se suočavati s preprekama kao što su razbojnici i neprijateljska područja. Procjenjuje se da bi putovanje pješice ili konjskom zapregom moglo potrajati nekoliko mjeseci. Na trajanje putovanja utjecali bi i čimbenici kao što su stanje cesta, dostupnost smještaja i odmorišta te potreba za odmorom i opskrbom tijekom puta.

Kad su Makabejski Židovi nastojali sklopiti savez s Rimom, morali bi poslati poslanike u Rim. Nakon što bi te poslanike primile rimske vlasti, uslijedilo bi razdoblje pregovora. Prema povijesnoj teoriji, budući da ne postoji točan zapis, nakon što bi ugovor bio formaliziran, trebalo bi ga odnijeti natrag u Judeju radi potvrde, a zatim bi ga vjerojatno trebalo ponovno vratiti u Rim kako bi se potvrdilo prihvaćanje od strane Židova. Gotovo je nemoguće povjerovati da bi proces sklapanja saveza u tom vremenskom razdoblju bio dovršen u jednoj godini, pa se stoga razumijevanje da „savez” predstavlja proces od 161. pr. Kr. do 158. pr. Kr. uklapa u druge pravce proročanstva koji prepoznaju povijest što vodi do nedjeljnog zakona iz šesnaestog retka.

„Savez” za koji se svi povjesničari slažu da su ga pokrenuli Makabejski Židovi, započeo je u Judeji 161. pr. Kr. Svrha je bila u tome što su Židovi željeli potporu protiv Sirijaca, s kojima su se borili otkako je njihov ustanak započeo 167. pr. Kr. Ustanak je bio potaknut nastojanjima Matatije, židovskoga svećenika, i njegovih pet sinova, osobito Jude Makabejca, da se odupru politikama helenizacije koje je nametnuo seleukidski vladar Antioh IV. Epifan. Te su politike uključivale pokušaje suzbijanja židovskih vjerskih običaja i prisiljavanja na prihvaćanje grčkih običaja i vjerovanja.

Poticaj za pobunu bio je događaj u selu Modein, gdje je Matatija odbio udovoljiti odredbi da prinese žrtvu grčkom božanstvu. „Modein” je izvedeno iz hebrejske riječi „modi’a”, što znači „objaviti” ili „prosvjedovati”. U svojem prosvjedu Matatija je ubio židovskog otpadnika koji je upravo namjeravao prinijeti žrtvu, a on i njegovi sinovi pobjegli su u brda, započevši gerilski ratni pohod protiv seleukidskih snaga. Makabejska pobuna trajala je nekoliko godina, tijekom kojih su Makabejci vodili brojne bitke protiv Seleukida i njihovih saveznika. Unatoč tomu što su bili daleko malobrojniji i slabije opremljeni, Makabejci su izvojevali nekoliko značajnih pobjeda.

Seleukidsko Carstvo nastojalo je Židovima nametnuti religiju Grčke, a Grci predstavljaju globaliste posljednjih dana. Njihova se religija očituje u woke-izmu koji se trenutačno nameće Sjedinjenim Američkim Državama i svijetu od strane globalističkih sila bankarskog sustava, glavnih medija, obrazovnih središta te rušenja nacionalnih razlikâ putem prisilne imigracije ilegalnih stranaca. Kada je Antioh Epifan prisilno nametao grčku religiju Židovima, bilo je Židova koji su surađivali s njegovim nastojanjima. Makabejci predstavljaju jednu skupinu otpadničkih Židova, koja se opirala religiji Grčke, ali je postojala i druga skupina otpadničkih Židova koja je podupirala djelo nametanja grčke religije.

Šesnaesti redak jest skori dolazak nedjeljnoga zakona i trostruke unije zmaja, zvijeri i lažnoga proroka. Toj povijesti prethode redci trinaesti do petnaesti, u kojima se tri bitke iz četrdesetoga retka zbivaju od desetoga retka (1989.), jedanaestoga i dvanaestoga retka (ukrajinski rat) te Bitke kod Panija. Bitka kod Panija predstavlja bitku u kojoj dvorožna zemaljska zvijer nadvladava religijske i političke filozofije globalista.

U toj bitki posljednji predsjednik Sjedinjenih Američkih Država mora se suočiti s posljedicama Putinove pobjede i naknadnog sloma prikazanih u jedanaestom i dvanaestom retku. On će sklopiti savez s NATO-om ili s Ujedinjenim narodima kako bi razriješio posljedice sloma Rusije, a unutar povijesti toga saveza uključit će Ujedinjene narode u Bitku kod Panija. Treća bitka iz četrdesetog retka bit će kao prva bitka iz četrdesetog retka. Kao što se Sovjetski Savez urušio pod gospodarskom i vojnom silom Sjedinjenih Američkih Država, tako će globalisti Ujedinjenih naroda biti prisiljeni ponoviti „perestrojku”, ključnu sastavnicu Gorbačovljevih nastojanja da reformira Sovjetski Savez, premda su ona u konačnici pridonijela raspletu sovjetskog sustava i konačnom raspadu Sovjetskog Saveza.

Treća bitka prikazana je prvom bitkom, i putem gospodarstva i vojnog pritiska Trump će, kako ga predstavlja Reagan, prisiliti Ujedinjene narode na „perestrojku“, što znači preustroj ili reformu. Taj će preustroj postaviti Sjedinjene Države na čelo sustava deset kraljeva, a to su Ujedinjeni narodi. U toj će se bitci papinstvo tada uvesti u povijest, tvrdeći da je branitelj sustava koji Trump tada osvaja.

U istoj povijesti Trump će se suočiti s unutarnjim građanskim ratom kojim će biti prisiljen pozabaviti se, kao što je Abraham Lincoln bio prisiljen pozabaviti se njime. Građanski rat vodit će se između dviju suprotstavljenih otpadničkih frakcija unutar Sjedinjenih Država. Jednu skupinu predstavljaju oni koji su prihvatili religiju i filozofiju woke-izma, a to su progresivni globalisti obiju političkih stranaka. Druga skupina (MAGA-izam) tvrdi za sebe da su istinski protestanti, premda su to zvanje izgubili 1844.

Predsjednikovu frakciju predstavlja MAGA-izam, a temelji se na pogrešnoj tvrdnji da zastupa istinski protestantizam i Ustav. Tvrdnja woke-izma jest religija Majke Zemlje, New Age i uvjerenje da se Ustav primjenjuje prema postojećim okolnostima društvenih normi, a ne prema arhaičnim idejama otaca utemeljitelja.

Matatija (Trump) okončat će pokušaje globalističko-progresivnih demokrata unutar Sjedinjenih Država, kako ih predstavlja pobuna koja je započela u Modeinu 167. pr. Kr. Trump će zatim ponoviti povijest 164. pr. Kr., kada su Makabejci ponovno posvetili hram, kako se to obilježava svetkovanjem Hanuke. Potom će, u razdoblju koje je predstavljeno godinama od 161. pr. Kr. do 158. pr. Kr., Trump započeti završni potisak za podizanje slike papinstva, koja je slika što označuje nedopušten odnos između vjerske vlasti i političke vlasti. Godine 158. pr. Kr. savez će biti proveden dok se bude izvršavao uskoro nadolazeći nedjeljni zakon iz šesnaestoga retka.

Daniel jedanaesto poglavlje najprije utvrđuje kako Rim politički preuzima vlast, a zatim Daniel ponavlja i proširuje istu povijest nizom koji pokazuje kako se Rim odnosi prema Božjem narodu u toj istoj povijesti. Od šesnaestoga do devetnaestoga retka prikazane su tri prepreke poganskom

Rimu u preuzimanju nadzora nad svijetom. U šesnaestom retku Siriju je 65. pr. Kr. osvojio poganski Rim, a zatim je Pompej 63. pr. Kr. osvojio Judeju. Šesnaesti redak označuje vrijeme kada je Rim trebao stajati u zemlji krasnoj, i time predstavlja predsluku zakona o nedjelji iz četrdeset i prvoga retka istoga poglavlja.

Važno je primijetiti da se povijest osvajanja odigrala 63. pr. Kr. [paralela s 1863.], usred građanskoga rata koji se vodio unutar Jeruzalema. Uriah Smith je izjavio: „Po Pompejevu povratku sa svojega pohoda protiv Mitridata, kralja Ponta, dva su se suparnika, Hirkán i Aristobul, borila za judejsku krunu.”

Imena „Hyrcanus” i „Aristobulus” oba su grčkoga podrijetla i imaju povijesno značenje, osobito u kontekstu židovske povijesti tijekom helenističkoga razdoblja i hasmonejske dinastije. „Hyrcanus” potječe od grčke riječi „Hurkanos”, koja vjerojatno vodi podrijetlo od riječi „hurkan”, što u perzijskom jeziku znači „vuk”. Hyrcanus je bilo ime koje je nosilo nekoliko hasmonejskih vladara. „Aristobulus” znači „najbolji savjetnik” ili „najbolji vijećnik”. Aristobulus je bilo drugo ime koje je nosilo nekoliko hasmonejskih vladara. I „Hyrcanus” i „Aristobulus” imena su povezana sa značajnim osobama u židovskoj povijesti tijekom hasmonejskoga razdoblja. Bili su to vladari koji su imali važnu ulogu u upravljanju i širenju Hasmonejskoga Kraljevstva u Judeji. Proročki potomci i predstavnici hasmonejskoga kraljevstva u Kristovo vrijeme bili su farizeji.

Kada je Pompej osvojio Jeruzalem, dvije su političke stranke obje vukle svoje podrijetlo iz vremena pobune koju je predstavljao Modin 167. pr. Kr. Kada je Pompej bio uvučen u pobunu, odlučio je zauzeti Jeruzalem, a politička stranka Aristobula odlučila mu se oduprijeti, dok je stranka Hirkana odlučila otvoriti vrata Pompeju. Pompej je potom pokrenuo svoj napad na Jeruzalem i tri mjeseca poslije Jeruzalem je zauvijek bio pod jurisdikcijom Rima.

Do devetnaestoga retka Egipat, treća i posljednja prepreka, bio je osvojen od Rima. Zatim se u dvadesetom retku prepoznaje Kristovo rođenje, dok Daniel počinje izlagati kako će se Rim u toj povijesti odnositi prema Božjem narodu. U dvadeset prvom i dvadeset drugom retku Krist je razapet. U dvadeset trećem retku savez koji je započeo 161. pr. Kr. do 158. pr. Kr. prepoznaje se odmah nakon redaka koji opisuju križ, gdje su otpadnički Židovi objavili da „nemaju kralja osim Cezara”. Linija otpadničkih Židova, predstavljena Makabejcima, koji su se odupirali prodorima grčke vjerske filozofije i čineći to uspostavili nesvet odnos s Rimom, slijedi nakon retka koji prepoznaje povijest križa, gdje se plod njihova nesvetog odnosa u potpunosti očitovao.

Šekina se nikada nije vratila u hram koji je bio podignut nakon sedamdeset godina sužanjstva. Posljednje proročko svjedočanstvo, koje je proglasio Malahija, bilo je dano otprilike sredinom petoga stoljeća pr. Kr. Stotinama godina prije nego što su se Makabejci podigli protiv globalističkoga grčkog utjecaja nije bilo ni vidljive Božje prisutnosti ni ikakva proročkog svjedočanstva. Na početku svoje pobune ostvarili su upravo onu pobunu koju su i Ptolemej i kralj Uzija bili pokušali podići, kada su oba kralja nastojala ispuniti ulogu svećenika i prinijeti žrtvu u hramu.

Jonatan Afus (također poznat kao Jonatan Makabejac) bio je jedan od sinova Matatije, koji je pokrenuo Makabejski ustanak, te je imao značajnu ulogu u vođenju židovske pobune protiv

Seleukidskog Carstva. Nakon smrti svojega brata Jude Makabejca u boju, Jonatan je preuzeo vodstvo makabejskih snaga. Osim svojega vojnog i političkog vodstva, Jonatan je također preuzeo ulogu velikoga svećenika, služeći kao duhovni vođa židovskoga naroda. Jonatanova dvostruka uloga, i kao vođe i kao velikoga svećenika, označila je značajan razvoj u židovskoj povijesti, jer je objedinila i političku i vjersku vlast unutar Hašmonejske dinastije. Njegovo je vodstvo pomoglo učvrstiti židovsku autonomiju i uspostaviti hašmonejsku vlast u Judeji.

Upravo je grijeh koji je Ptolemej pokušao počiniti nakon pobjede kod Rafije bio ostvaren na samome početku pobune Makabejaca. Bio je to isti grijeh kojemu su se svećenici usprotivili u vrijeme kralja Uzije, no tobožnja obrana bogoslužja Božjega hrama od strane Makabejaca bila je zabludjela i buntovna očitovanje spoja crkve i države te kao takva predodnačuje pobunu otpaloga protestantizma koji se sada okuplja u potpori Trumpu protiv prodora Bidenova globalističkog woke-izma.

Biblija uči da ćete ih prepoznati po njihovim plodovima, a farizeji u Kristovo vrijeme bili su posljednji ostaci hasmonejske dinastije koja je započela s Matatijom. Matatija i pobuna koju je on započeo donijeli su plodove farizejstva, kao što to čine i otpali protestanti koji podupiru koncept „Učinimo Ameriku ponovno velikom“. Amerika je bila velika kada se Ustav razumijevao tako da Crkvu i državu drži odvojenima jednu od druge, ali pri krivotvorenom čudu predstavljenom pobjedom koja se obilježava blagdanom Hanuke, pokret za nedjeljno zakonodavstvo izići će na vidjelo.

Nastavit ćemo ovo proučavanje u sljedećem članku.

„Dosad su oni koji su iznosili istine poruke trećega anđela često bili smatrani pukim uzbunjivačima. Njihova predviđanja da će vjerska netrpeljivost zadobiti prevlast u Sjedinjenim Državama, da će se Crkva i država ujediniti kako bi progonile one koji drže Božje zapovijedi, proglašavana su neutemeljenima i apsurdnima. Samouvjereno se tvrdilo da ova zemlja nikada ne bi mogla postati nešto drugo od onoga što je bila — braniteljica vjerske slobode. No kako se pitanje nametanja svetkovanja nedjelje sve šire pokreće, vidi se da se približava događaj u koji se tako dugo sumnjalo i kojemu se nije vjerovalo, te će treća poruka proizvesti učinak koji prije nije mogla imati.“

„U svakom naraštaju Bog je slao svoje slugu da ukoravaju grijeh, kako u svijetu tako i u crkvi. Ali narod želi da mu se govore ugodne stvari, a čista, neuljepšana istina nije prihvatljiva. Mnogi su reformatori, stupajući na svoj rad, odlučili pokazati veliku razboritost u napadanju grijeha crkve i naroda. Nadali su se da će, primjerom čistoga kršćanskog života, povesti narod natrag k naukama Biblije. Ali Duh Božji došao je na njih kao što je došao na Iliju, potaknuvši ga da ukori grijehe opakoga kralja i otpaloga naroda; nisu se mogli suzdržati od propovijedanja jasnih izjava Biblije — nauka koje su oklijevali iznijeti. Bili su potaknuti da revno objavljuju istinu i pogibelj koja je prijetila dušama. Riječi koje im je Gospodin dao izgovarali su, ne bojeći se posljedica, a narod je bio prisiljen čuti opomenu.“

„Tako će se objaviti poruka trećega anđela. Kad dođe vrijeme da bude iznesena s najvećom silom, Gospodin će djelovati preko poniznih oruđa, vodeći umove onih koji se posvećuju Njegovoj službi. Radnici će biti osposobljeni više pomazanjem Njegova Duha nego

naobrazbom književnih ustanova. Ljudi vjere i molitve bit će potaknuti da pođu sa svetom revnošću, objavljujući riječi koje im Bog daje. Grijesi Babilona bit će razotkriveni. Strašne posljedice nametanja crkvenih obreda građanskom vlašću, prodori spiritizma, prikriveno ali brzo napredovanje papinske moći — sve će to biti raskrinkano. Ovim svečanim upozorenjima narod će biti pokrenut. Tisuće i tisuće slušat će, a nikada nisu čuli riječi poput ovih. S udivljenjem slušaju svjedočanstvo da je Babilon crkva, pala zbog svojih zabluda i grijeha, zbog svoga odbacivanja istine koja joj je poslana s neba. Kad narod pođe svojim prijašnjim učiteljima sa žarkim pitanjem: Je li to tako? službenici iznose bajke, prorokuju ugodne stvari, da ublaže njihove strahove i umire probuđenu savjest. Ali budući da mnogi odbijaju zadovoljiti se pukim autoritetom ljudi i traže jasno: ‘Ovako govori Gospodin’, omiljeno svećenstvo, poput farizeja nekoć, ispunjeno gnjevom zato što se dovodi u pitanje njihov autoritet, proglasit će poruku sotonskom i potaknuti mnoštva koja ljube grijeh da grde i progone one koji je objavljuju.“

„Kako se sukob širi na nova područja i misli ljudi bivaju usmjerene na Božji pogaženi zakon, Sotona se uznemiruje. Sila koja prati poruku samo će razjariti one koji joj se protive. Svećenstvo će poduzeti gotovo nadljudske napore da zakloni svjetlo kako ne bi obasjalo njihova stada. Svakim sredstvom koje im stoji na raspolaganju nastojat će ugušiti raspravu o ovim životno važnim pitanjima. Crkva se obraća snažnoj ruci građanske vlasti, i u tom se djelu papisti i protestanti ujedanjuju. Kako pokret za nametanje svetkovanja nedjelje bude postajao smjeliji i odlučniji, zakon će biti prizvan protiv onih koji drže zapovijedi. Prijetit će im se novčanim kaznama i zatvorom, a nekima će biti ponuđeni položaji utjecaja, kao i druge nagrade i pogodnosti, kao poticaji da se odreknu svoje vjere. Ali njihov će postojan odgovor biti: ‘Pokažite nam iz Riječi Božje našu zabludu’ — isti zahtjev koji je Luther iznio u sličnim okolnostima. Oni koji budu izvedeni pred sudove snažno će braniti istinu, a neki od onih koji ih budu slušali bit će navedeni da zauzmu svoje mjesto kako bi držali sve Božje zapovijedi. Tako će svjetlo biti izneseno pred tisuće koje inače ne bi znale ništa o tim istinama.” The Great Controversy, 605, 606.